

konkrete nationale interesser og hensynet til forholdet til kommissionen, eller efter omstændighederne en anden medlemsstat, at en selvstændig vurdering af eventuelle »uafhængige« nationale interesser næppe vil være mulig.

I øvrigt ville en delvis aktindsigt i sager af den foreliggende karakter efter omstændighederne kunne anses for omfattet af undtagelsen i § 2, stk. 2, nr. 1, navnlig i det omfang der herved ville ske en prisgivelse af det eller de forhold, som bestemmelserne giver hjemmel til at hemmeligholde.

...

Ombudsmanden ønsker endelig oplyst, om det efter Udenrigsministeriets opfattelse kan tillægges betydning, på hvilket tidspunkt af sagens behandling en begæring af aktindsigt fremkommer.

Udenrigsministeriet forstår spørgsmålet således, at det ønskes oplyst, om man ville have indtaget et andet standpunkt, såfremt sagen havde været afsluttet, efter indgåelse af forlig, efter den ene parts opgivelse af sagen eller efter endelig dom ved EF-domstolen.

Det kan oplyses, at Udenrigsministeriet ikke har modtaget begæringer af denne type. Det er imidlertid Udenrigsministeriets opfattelse, at man formodentlig ville indtage den samme holdning. Det ville herved formentlig blive taget i betragtning, at der løbende behandles et betydeligt antal sager af denne type, og at selve det forhold, at dokumenterne senere kunne blive offentliggjort, i sig selv må antages at kunne indvirke på dokumenternes udformning – til brug for forhandlingen og forberedelsen af en retssag – og dermed deres værdi under den procedure, hvorunder de udarbejdes.

Anvendelsen af undtagelserne i § 2, stk. 2, forudsætter en konkret afvejning af modstående hensyn, hvorfor Udenrigsministeriet for indeværende ville foretrække at reservere sin holdning til dette spørgsmål. Man har forstået, at kommissionen . . . har indtaget en tilsvarende holdning.«

Som det fremgår af Udenrigsministeriets svar, anser EF-Kommissionen den brevveksling, der finder sted mellem den og en medlemsstat i anledning af en traktatkrænkelses-

sag, for fortrolig, således at brevvekslingen ikke kommer udenforstående til kundskab.

Det fremgår endvidere af Udenrigsministeriets svar, at den praksis, hvorefter brevveksling med EF-Kommissionen, herunder navnlig i en traktatkrænkelsessag, ikke offentliggøres, kunne sidestilles med en folkeretlig kutyme. Brevvekslingen i en sag om traktatkrænkelse kunne herefter efter Udenrigsministeriets opfattelse undtages fra aktindsigt i sin helhed i medfør af den tidligere offentlighedslovs § 2, stk. 2, nr. 1. Et afslag på aktindsigt kunne formentlig også gives på et tidspunkt, hvor sagen var afsluttet.

Ombudsmanden fandt ikke grundlag for at tilsidesætte Udenrigsministeriets vurdering i sagen. Han anførte blandt andet følgende herom:

»På denne baggrund og på grundlag af den nu foreliggende supplerende udtalelse af 4. juli 1983 fra Udenrigsministeriet og i den forbindelse den fra EF-Kommissionen indhentede redegørelse for kommissionens praksis kan det ikke give mig anledning til kritik, at Udenrigsministeriet har fundet i medfør af offentlighedslovens § 2, stk. 2, nr. 1, at burde afslå (A's) anmodning om aktindsigt i brevvekslingen mellem De Europæiske Fællesskabers Kommission og de danske myndigheder, herunder kommissionens såkaldte åbningsskrivelse og den danske regerings svarsskrivelse herpå . . .«

6. I offentlighedsudvalgets udkast til offentlighedslov blev der indsat følgende bestemmelse som § 11, stk. 2, nr. 2:

»§ 11. . . .

Stk. 2. Retten til aktindsigt kan endvidere begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til

- 1) . . . ,
- 2) rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner,
- 3) . . .«

Bestemmelsen svarer til den gældende offentlighedslovs § 13, stk. 1, nr. 2. I bemærkningerne til bestemmelsen (betænkning nr.